

متن پرسش

باسلام خدمت استاد گرامی سوالاتی داشتم در رابطه با بحث هایی که اخیرا داشته اید. ۱- اگر احد همان واحد قهار باشد و در مقام ظهور قهاریت واحد هیچ اسمی ظهور ندارد که جواب لمن الملک را بدهد چگونه الله که جامع اسما است اسم احد میشود صفت او (قل هو الله احد). ۲- با این مقدمه که "وقتی احد ظاهر میشود هیچ اسمی ظهور ندارد" میشود این نتیجه را گرفت که اسم احد ام الاسما است. ۳- اگر اسم احد که ظاهر میشود هیچ اسمی نمی ماند. رابطه این اسم و اول ما خلق الله چیست؟ آیا مقام نوری اهل البیت همان مقام احد است؟ اگر چنین است آیا میشود گفت که وقتی واحد قهار ظهور میکند این ظهور همان ظهور مقام غیبی ائمه اطهار است؟ ۴- منظور از قطب عالم امکان و واسطه فیض برای حضرت مهدی (عج) یعنی چه؟ اگر عالم امکان یعنی کل ممکن الوجود پس فرق امام حاضر با مقام پیامبر (ص) و بقیه ائمه (ع) چیست؟ آیا بودن در عالم ماده شرط جامعیت است برای امام حاضر؟ آیا برای توجیه "قطب عالم امکان" میشود این را گفت که همه ائمه (ع) در تمام هستی حضور دارند ولی فقط امام حاضر است که در عالم ماده می باشد (مردم او را می بینند یا مثل امام مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف او را نمی بینند)

متن پاسخ

۱- «الله» صفت اسم واحد قهار نمی باشد، بلکه به معنی معبود است. لذا در سوره توحید می فرماید: ای پیامبر بگو آن معبودی که من معرفی می کنم «احد» است. ۲- در مقامی که احد ظهور کند دیگر هیچ مخلوقی در صحنه نیست، حتی مقام «اول ما خلق الله»، منتها در نفخه اول با ظهور اسم احد همه چیز از خود فانی می شود، و در نفخه دوم به حق باز می گردند. حال اگر کسانی در شخصیت خود چنین مراحل را طی کرده باشند و از خود فانی و به حق باقی باشند و همه جنبه وجودی آنها وجه الحقی باشد دیگر چیزی ندارند که با نفخه اول فانی شوند و ائمه معصومین «علیهم السلام» در این مقام می باشند. ۳- در مورد تفاوت سایر ائمه «علیهم السلام» با حضرت صاحب الامر «عجل الله تعالی فرجه» نسبت به مقام واسطه فیض، باید به طور مختصر عرض کنم؛ به اعتبار مقام واسطه فیض هیچ تفاوتی بین آن ذوات مقدسه وجود ندارد، ولی به اعتبار آن که نفس ناطقه آن ذوات مقدسه که مثل همه نفوس «جسمانیت الحدوث و روحانیت البقاء» است، توسط حضرت عزرائیل «علیه السلام» قبض شده ولی نفس ناطقه حضرت مهدی «عجل الله تعالی فرجه» قبض نشده، و لذا آن حضرت یک نحوه حضوری دارند که این حضور مخصوص آن حضرت است، همان

حضورِ خاصی که هر امامی در زمان حیات خود داشتند.